

КИЇВСЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

Справа: № 810/2387/15

Головуючий у 1-й інстанції: Дудін С.О.

Суддя-доповідач: Кузьменко В. В.

УХВАЛА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

05 листопада 2015 року

м. Київ

Колегія Київського апеляційного адміністративного суду у складі:

головуючого - судді Кузьменко В. В.,

cyddiv

Василенка Я.М., Степанюка А. Г.,

за участю секретаря

Видмеденко О.В.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні у м. Києві справу за адміністративним позовом Асоціації міжнародних автомобільних перевізників України до Державної податкової інспекції у Києво-Святошинському районі Головного управління Державної фіскальної служби у Київській області про визнання протиправним та скасування рішення, за апеляційною скаргою Державної податкової інспекції у Києво-Святошинському районі Головного управління Державної фіскальної служби у Київській області на постанову Київського окружного адміністративного суду від 18.08.2015 року, -

ВСТАНОВИЛА:

Позивач звернувся до суду з позовом до Державної податкової інспекції у Києво-Святошинському районі Головного управління ДФС у Київській області про визнання протиправним та скасування податкового повідомлення-рішення Державної податкової інспекції у Києво-Святошинському районі Головного управління ДФС у Київській області від 19.05.2015 року № 0001562204.

Постановою Київського окружного адміністративного суду від 18.08.2015 року позовні вимоги задоволено.

Не погоджуючись з зазначеним судовим рішенням, відповідач подав апеляційну скаргу, в якій просить скасувати постанову суду першої інстанції, як таку, що постановлена з порушенням норм матеріального і процесуального права, та прийняти нове рішення про відмову у задоволенні позовних вимог.

Сторони, будучи належним чином повідомлені про дату, час та місце апеляційного розгляду справи, в судове засідання не з'явилися.

Враховуючи, що в матеріалах справи достатньо письмових доказів для правильного вирішення апеляційної скарги, а особиста участь сторін в судовому засіданні - не обов'язкова, колегія суддів у відповідності до ч. 4 [ст. 196 КАС України](#) визнала можливим проводити апеляційний розгляд справи за відсутності представників сторін.

Згідно [ст. 41 КАС України](#) фіксування судового засідання за допомогою звукозаписувального технічного засобу не здійснювалося.

Заслухавши суддю-доповідача, перевіrivши матеріали справи та доводи скарги, колегія суддів вважає, що апеляційна скарга не підлягає задоволенню з таких підстав.

Згідно зі [ст.ст. 198](#) ч. 1 п. 1, [200 КАС України](#), суд апеляційної інстанції залишає апеляційну скаргу без задоволення, а постанову суду - без змін, якщо визнає, що суд першої інстанції правильно встановив обставини справи та ухвалив судові рішення з дотриманням норм матеріального і процесуального права.

Задовольняючи позовні вимоги суд першої інстанції виходив з того, що відповідачем не надані належні та допустимі докази на підтвердження правомірності викладеного в акті перевірки висновку про віднесення господарських операцій позивача з МСАТ до контрольованих та виникнення у останнього внаслідок цього обов'язку подавати звіт.

Колегія суддів погоджується з таким висновком суду першої інстанції, виходячи з наступного.

З матеріалів справи вбачається, що з 15.04.2015 року по 21.04.2015 року Державною податковою інспекцією у Києво-Святошинському районі Головного управління ДФС у Київській області було проведено документальну позапланову невіізну перевірку Асоціації міжнародних автомобільних перевізників України з питання дотримання вимог податкового законодавства щодо неподання Звіту про контрольовані операції за 2013 рік, за результатами якої було складено акт від 28.04.2015 року № 128.

Відповідно до акту перевіркою були виявлені порушення позивачем вимог пп. 39.4.2 п. 39.4 ст. 39 та п. 24 підрозділу 10 розділу XX «Перехідні положення» [Податкового Кодексу України](#) (далі - [ПК України](#)), оскільки Асоціацією міжнародних автомобільних перевізників України не було подано Звіт про контрольовані операції за 2013 року у законодавчо встановлений термін - до 01.10.2014 року.

На переконання податкового органу отримання Асоціацією міжнародних автомобільних перевізників України операції від Міжнародного союзу автомобільного транспорту бланків [книжок МДП](#) (TIR carnet) відповідно до угод від 16.02.1999 року та від 25.11.2002 року є контрольованою операцією, за результатами проведення якої позивач повинен подати до контролюючого органу звіт про відповідні контрольовані операції, чого останнім зроблено не було.

Так, відповідно до п.п. [39.4.2](#) п. [39.4](#) ст. [39 ПК України](#) платники податків (крім Національного банку України), які протягом звітного періоду здійснювали контрольовані операції, зобов'язані подавати звіт про контрольовані операції центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику, до 1 травня року, наступного за звітним, засобами електронного зв'язку в електронній формі з дотриманням вимог закону щодо електронного документообігу та електронного цифрового підпису.

Пунктом 24 Підрозділу [10 «Інші перехідні положення» ПК України](#) встановлено, що у 2014 році звіт про контрольовані операції, що відповідно до [ст. 39 цього Кодексу](#) подається центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику, за період з 1 вересня по 31 грудня 2013 року подається до 1 жовтня 2014 року.

Враховуючи неподання Асоціацією міжнародних автомобільних перевізників України звіту про контрольовані операції за 2013 рік, відповідачем був зроблений висновок про порушення позивачем вищевказаних норм [ПК України](#) та прийнято податкове повідомлення-рішення від 19.05.2015 року № 0001562204, відповідно до якого на позивача накладний штраф в розмірі 114 700, 00 грн.

Вважаючи зазначене податкове повідомлення-рішення протиправним, позивач звернувся до суду з даним адміністративним позовом.

Надаючи правову оцінку обставинам справи та висновкам суду першої інстанції колегія суддів вважає за необхідне зазначити наступне.

З досліджених судовою колегією матеріалів справи вбачається, що 16.02.1999 року між Міжнародним союзом автомобільного транспорту (МСАТ) та Асоціацією міжнародних автомобільних перевізників України (Асоціація) було укладено угоду про зобов'язання з видачі загальних TIR-карнетів, за умовами якої, у відповідності до положень Митної конвенції про міжнародні перевезення товарів з використанням TIR-карнетів від 14.11.1975 року та з метою забезпечення безперебійного функціонування міжнародних автомобільних перевезень в рамках системи TIR, МСАТ зобов'язується передавати Асоціації, а остання - приймати TIR-карнети.

Відповідно до п. 22, 25 угоди Асоціація зобов'язується своєчасно оплачувати рахунки МСАТ за надані TIR-карнети та регулярно повертати МСАТ (в 3 місячний термін) TIR-карнети, які повернуті Асоціації володільцями TIR-карнетів.

Також, 25.11.2002 року між Міжнародним союзом автомобільного транспорту (IRU) та Асоціацією міжнародних автомобільних перевізників України (AIRCUC) було укладено угоду, згідно з якою IRU зобов'язався продовжувати видавати та відсилати AIRCUC, а AIRCUC приймати TIR-карнети та перераховувати за пред'явленими рахунками-фактури кошти на рахунок IRU.

Згідно з п. 1 угоди встановлено, що невід'ємною частиною даної угоди є договір про зобов'язання щодо IRU стосовно видачі звичайних TIR-карнетів (від 16.02.1999).

Відповідно до абз. 2 ст. 4 угоди після закінчення доставки IRU виписує рахунок-фактуру, в якому зазначається сума, що сплачується за TIR-карнети, а також стосовно будь-яких інших додаткових витрат у зв'язку з доставкою, за погодженням з AIRCUC. В такому випадку IRU в письмовій формі підтверджує ці додаткові витрати.

Ст. 6 угоди встановлено, що ця угода укладена на невизначений період часу і може бути скасована через один місяць після отримання попереднього повідомлення про таке скасування однією із сторін за цією угодою.

З метою виконання умов угоди про зобов'язання з видачі TIR-карнетів від 16.02.1999 року та угоди від 25.11.2002 року, в період з 01.09.2013 року по 31.12.2013 року Міжнародним союзом автомобільного транспорту було передано, а Асоціацією міжнародних автомобільних перевезень - прийнято бланки [книжок МДП](#) на загальну суму 59 377 424, 80, що підтверджується митними деклараціями за №100260000/2013/146975 від

19.09.2013 року на суму 101319,38 швейцарських франків (еквівалент 874 135, 89 грн.), №100260000/2013/147158 від 02.10.2013 року на суму 3285782,75 швейцарських франків (еквівалент 29 051 842, 91 грн.), №100260003/2013/126580 від 03.12.2013 року на суму 3353917,75 швейцарських франків (еквівалент 29 451 446, 02 грн.).

Судом першої інстанції встановлено, що позивачем на підставі виставленого Міжнародним союзом автомобільного транспорту інвойсу №61976 від 28.11.2013 року на суму 3353917,75 швейцарських франків, була здійснена часткова оплата за отримані TIR-карнети на загальну суму 1 770 441,58 швейцарських франків, що підтверджується платіжними дорученнями в іноземній валюті або банківських металах №36 від 17.04.2014 на суму 78 000,00 швейцарських франків, № 38 від 10.06.2014 року на суму 450 000,00 швейцарських франків, №39 від 25.06.2014 року на суму 1 000 000,00 грн., №40 від 26.06.2014 року на суму 242 441,58 швейцарських франків.

На підставі виставленого МСАТ інвойсу №61893 від 06.09.2013 року на суму 101 319, 38 швейцарських франків позивачем платіжним дорученням в іноземній валюті або банківських металах № 28 від 02.12.2013 року було перераховано бенефіціару 101 319, 38 швейцарських франків.

На підставі виставленого МСАТ інвойсу № 61914 від 27.09.2013 року на суму 3 285 782, 75 швейцарських франків позивачем була здійснена часткова оплата за отримані TIR-карнети на загальну суму 2669986,04 швейцарських франків, що підтверджується платіжними дорученнями в іноземній валюті або банківських металах №29 від 02.12.2013 на суму 300 000,00 швейцарських франків, №30 від 09.01.2014 року на суму 580 000,00 швейцарських франків, №31 від 10.01.2014 року на суму 510 000,00 швейцарських франків, №32 від 13.01.2014 року на суму 595 000,00 швейцарських франків, №33 від 14.01.2014 року на суму 600 000,00 швейцарських франків, №34 від 21.01.2014 року на суму 10 922,04 швейцарських франків та №35 від 22.01.2014 року на суму 74 064,00 швейцарських франків.

З наявного в матеріалах справи акта звірки розрахунків від 31.12.2013 року вбачається, що внаслідок заліку взаємних однорідних вимог заборгованість позивача перед МСАТ по рахунку №61914 від 27.09.2013 року була зменшена на 500 000,00 та 115 796,71 швейцарських франків, всього на 615 796,71 швейцарських франків.

Відповідно до [ПК України](#) (в редакції, чинній на момент виникнення спірних правовідносин) визначено, що до контрольованих операцій належать операції, загальна сума яких з одним контрагентом протягом року дорівнює або перевищує 50 млн. гривень та що підпадають під одну з наступних умов:

- операції з пов'язаними резидентами, що відповідають певним критеріям, визначеними [ст. 39 ПК України](#) та/або

- операції з пов'язаними нерезидентами та/або

- операції з непов'язаними нерезидентами, які зареєстровані в державі з встановленою ставкою податку на прибуток підприємств нижчою на 5 і більше відсотків ніж в Україні. Даний перелік затверджується Кабінетом Міністрів України та опубліковується на офіційному веб-сайті Міністерства доходів і зборів України.

Разом з тим, відповідач стверджує, що господарські операції позивача з МСАТ відносяться до контрольованих на підставі п.п. [39.2.1.2](#) п. [39.2](#) ст. [39 ПК України](#), адже їх загальна сума перевищує 50 млн. грн., а згідно з [Розпорядженням Кабінету Міністрів України №1042-р від 25.12.2013 року](#) Швейцарська Конфедерація входить до переліку

держав (територій), у яких ставки податку на прибуток (корпоративний податок) на 5 і більше відсоткових пунктів нижчі, ніж в Україні.

Відповідно до п.п. [14.1.251-1](#) п. [14.1](#) ст. [14 ПК України](#) трансфертне ціноутворення - система визначення звичайної ціни товарів та/або результатів робіт (послуг) в операціях, визнаних відповідно до [статті 39 цього Кодексу](#) контрольованими.

Звичайна ціна - ціна товарів (робіт, послуг), визначена сторонами договору, якщо інше не встановлено цим Кодексом. Якщо не доведено зворотне, вважається, що така звичайна ціна відповідає рівню ринкових цін. У разі якщо ціни (націнки) на товари (роботи, послуги) підлягають державному регулюванню згідно із законодавством, звичайною вважається ціна, встановлена відповідно до правил такого регулювання. Це положення не поширюється на випадки, коли встановлюється мінімальна ціна продажу або індикативна ціна. У такому разі звичайна ціна операції визначається відповідно до [ст. 39 цього Кодексу](#), але не може бути меншою за мінімальну або індикативну ціну (п.п. [14.1.71](#) п. [14.1](#) ст. [14 ПК України](#)).

Пунктом [39.1](#) ст. [39 ПК України](#) встановлені принципи трансфертного ціноутворення.

Відповідно до п.п. [39.2.2.1-39.2.2.3](#) п. [39.2](#) ст. [39 ПК України](#) для визначення обсягу отриманих доходів та/або понесених витрат під час здійснення контрольованої операції платники податків і центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику, проводять зіставлення такої контрольованої операції з іншими операціями, сторони яких не є пов'язаними особами.

Для цілей цього [Кодексу](#) операції визнаються зіставними, якщо вони здійснюються в однакових комерційних та/або фінансових умовах з контрольованою операцією.

Такі умови можуть бути визнані зіставними лише у разі, якщо відмінності між ними не мають істотного впливу на результати операції або можуть бути усунені шляхом коригування умов та/або результатів зіставних чи контрольованих операцій.

Під час визначення зіставності комерційних та/або фінансових умов зіставних операцій з умовами контрольованої операції здійснюється аналіз характеристик ринків товарів (робіт, послуг), на яких проводяться такі операції. При цьому відмінності в характеристиках таких ринків не повинні істотно впливати на комерційні та/або фінансові умови операцій, які на них здійснюються, або такі відмінності повинні бути враховані під час проведення відповідного коригування (п.п. [39.2.2.8](#) п. [39.2](#) ст. [39 ПК України](#)).

З огляду на вищезазначене, вбачається, що завданням трансферного ціноутворення є встановлення звичайної ціни в контрольованій операції, з метою перевірки повноти нарахування та сплати податку на прибуток підприємств та податку на додану вартість. При цьому така перевірка здійснюється шляхом зіставлення контрольованої операції з іншими операціями.

[Законом України «Про участь України у Митній конвенції про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням книжки МДП» від 15.07.1994 року № 117/94-ВР](#) встановлено, що Україна бере участь у Митній конвенції про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням [книжки МДП](#) (Конвенція МДП 1975 року) і вважає обов'язковою цю Конвенцію для України як однієї з держав - правонаступниць колишнього Союзу РСР.

Відповідно положень ст. 1 Митної конвенції про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням [книжки МДП](#) 1975 року (далі-Конвенція) від 14.11.1975, термін «операція МДП» означає перевезення вантажу від митниці місця відправлення до митниці місця

призначення з дотриманням процедури, так званої процедури МДП, встановленої у цій Конвенції; термін «гарантійне об'єднання» означає об'єднання, визнане митними органами Договірної Сторони гарантом для осіб, які використовують процедуру МДП.

Статтею 3 Конвенції визначено, зокрема, що Положення цієї Конвенції застосовуються за умови, що: b) перевезення гарантуються об'єднаннями, визнаними згідно з положеннями статті 6, і мають провадитися з застосуванням [книжки МДП](#), що відповідає зразку, наведеному в додатку I до цієї Конвенції.

Згідно з ч. 1 ст. 6 Конвенції кожна з Договірних Сторін може, встановивши для цього відомі гарантії та на відомих умовах, надавати деяким об'єднанням право видавати безпосередньо або при посередництві об'єднань, що є їхніми кореспондентами, [книжки МДП](#) і надавати гарантії.

Статтею 7 Конвенції передбачено, що бланки [книжок МДП](#), що направляються гарантійним об'єднаннями, що є їхніми кореспондентами, або міжнародними організаціями, які звільняються від сплати ввізних і вивізних мита і зборів і не підпадають при ввезенні і вивезенні будь-яким заборонам або обмеженням.

Постановою Кабінету Міністрів України від 24.07.1993 року №572 «Про заходи щодо забезпечення функціонування в країні системи міжнародних автомобільних перевезень вантажів із застосуванням книжки МДП» Асоціації міжнародних автомобільних перевізників України надані повноваження бути гарантом перед Міжнародною спілкою автомобільного транспорту щодо відповідальності українських та іноземних автоперевізників у зв'язку із застосуванням ними на території України [книжок МДП](#).

Відповідно положень пункту I [Наказу Державної митної служби України «Про затвердження Порядку реалізації положень Митної конвенції про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням книжки МДП» N 755 від 21.11.2001](#) (надалі - Порядок):

- гарантійне об'єднання - національна організація в системі МДП, уповноважена Міжнародним союзом автомобільного транспорту (Швейцарія) здійснювати видачу [книжок МДП](#) перевізникам і визнана митним органом договірної сторони як гарант сплати податків та зборів (обов'язкових платежів) за товари, що перевозяться на умовах Митної конвенції про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням книжки міжнародного дорожнього перевезення 1975 року;

- держатель [книжки МДП](#) - юридична або фізична особа, яка допущена до виконання перевезень на умовах Конвенції МДП у порядку, передбаченому національним законодавством країни, де зареєстрований перевізник, і яка придбала право користування [книжкою МДП](#) у гарантійному об'єднанні, реквізити якого зазначено в розділі 3 титульної сторінки [книжки МДП](#);

- операція МДП - перевезення на умовах Конвенції МДП територією України - з митниці відправлення або проміжної митниці в митницю призначення або проміжну митницю;

- перевезення на умовах Конвенції МДП - перевезення товару з митниці відправлення в митницю призначення з дотриманням процедури, установленої Конвенцією МДП;

- система МДП - сукупність інститутів міжнародної фінансової гарантії, умов допущення транспортних засобів і контейнерів до перевезень товару на умовах Конвенції МДП, взаємного визнання митних забезпечень країнами - учасницями Конвенції МДП.

З огляду на вищезазначене вбачається, що бланк [книжки МДП](#) - це міжнародний митний документ, який надає право перевізникам-учасникам АсМАП України перевозити вантажі через кордони іноземних держав зі спрощенням митних процедур, при чому така книжка придбавається перевізниками (держателями [книжки МДП](#)) у гарантійного об'єднання на праві користування та після її використання підлягає поверненню об'єднанню для подальшої передачі МСАТ.

Звідси, операції з придбання позивачем [книжок МДП](#) для подальшої передачі у користування перевізникам не є поставкою товарів, під якою, згідно з підпунктом [14.1.191](#) п. [14.1](#) ст. [14 ПК України](#), розуміється будь-яка передача права на розпоряджання товарами як власник, у тому числі продаж, обмін чи дарування такого товару, а також постачання товарів за рішенням суду.

З огляду на вищенаведене, суд зазначає, що господарська операція позивача з Міжнародною спілкою автомобільного транспорту з придбання бланків [книжок МДП](#) не є контрольованою операцією, оскільки не підпадає під мету трансфертного ціноутворення, визначену [Податковим кодексом України](#).

Податковий контроль у сфері трансфертного ціноутворення здійснюється за умови наявності зіставних операцій, з якими може бути порівняна контрольована, з метою визначення звичайної ціни та перевірки правильності нарахування податкових зобов'язань.

Разом з тим, враховуючи, що Асоціація міжнародних автомобільних перевізників України є єдиним в Україні гарантійним об'єднанням, якому на виконання умов Конвенції надано право здійснювати видачу [книжок МДП](#) перевізникам, зіставлення операцій з придбання позивачем у МСАТ TIR-карнетів з іншими операціями з метою визначення звичайної ціни та здійснення коригування податкових зобов'язань є неможливим через відсутність операцій, з якими може бути зіставлена та порівняна діяльність позивача, у зв'язку з чим мета трансфертного ціноутворення у даному випадку не може бути досягнута.

Укладений позивачем з МСАТ на підставі норм міжнародного права договір на придбання [книжок МДП](#) за відсутності будь-якої альтернативи свідчить про те, що вказана операція не може бути проконтрольована податковим органом, не підпадає під визначене [ст. 39 ПК України](#) поняття контрольованої операції, внаслідок її унікальності, що свідчить про відсутність у позивача обов'язку подавати звіт про контрольовані операції за результатом проведення операцій з МСАТ та, як наслідок, безпідставне накладення на позивача штрафу.

Відповідно до ч. 2 [ст. 71 КАС України](#), в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову.

Проте, відповідачем не надано доказів на підтвердження правомірності викладеного в акті перевірки висновку про віднесення господарських операцій позивача з МСАТ до контрольованих та виникнення у нього внаслідок цього обов'язку подавати звіт у зв'язку з чим колегія суддів погоджується з висновком суду першої інстанції щодо протиправності спірного податкового повідомлення-рішення від 19.05.2015 року № 0001562204 та наявності підстав для його скасування.

Доводи, наведені відповідачем в апеляційній скарзі, викладеного не спростовують, а тому колегією суддів відхиляються.

Перевірючи мотивування судового рішення та доводи апеляційної скарги, відповідно до вимог [ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод](#) щодо справедливого судового розгляду, врахувавши [ст. 8 КАС України](#), відповідно до якої суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського Суду з прав людини, судова колегія вважає, що суд першої інстанції дійшов вірного висновку стосовно задоволення позовних вимог, через що постанову суду першої інстанції слід залишити без змін.

Разом з тим, відповідно до правил [ст. 94 КАС України](#), ч. 6 [ст. 186 КАС України](#) та [ст. ст. 4, 5 Закону України «Про судовий збір» від 08.07.2011 року № 3674-VI](#) колегія суддів вирішує питання про стягнення судового збору за подання апеляційної скарги на рішення суду у розмірі 110 відсотків ставки, що підлягає сплаті при поданні позовної заяви, іншої заяви і скарги.

Відповідно до ч. 2 [ст. 4 Закону України «Про судовий збір»](#) (в редакції, чинній на момент звернення з даним позовом до суду) ставки державного мита встановлювались в таких розмірах: за подання до адміністративного суду адміністративного позову майнового характеру - 2 відсотки розміру майнових вимог, але не менше 1,5 розміру мінімальної заробітної плати та не більше 4 розмірів мінімальної заробітної плати.

З матеріалів справи вбачається, що позивач звернувся до суду з адміністративним позовом до Державної податкової інспекції у Києво-Святошинському районі Головного управління Державної фіскальної служби у Київській області про визнання протиправним та скасування податкового повідомлення-рішення від 19.05.2015 року №0001562204, відповідно до якого на позивача накладено штраф у розмірі 114 700,00 грн.

Таким чином, заявлені до суду вимоги про скасування податкового повідомлення-рішення є майновими.

Отже, за подання до суду даного позову належало сплатити судовий збір 2 294 грн.

При цьому, загальна сума до сплати при подачі апеляційної скарги становить 2 523 грн. 40 коп. (2 294 грн. * 110 %).

Також, варто зазначити, що при подачі апеляційної скарги Державна податкова інспекція у Києво-Святошинському районі Головного управління Державної фіскальної служби у Київській області подано клопотання про звільнення від сплати судового збору, яке було задоволено частково, а саме: відстрочено сплату судового збору до ухвалення рішення судом апеляційної інстанції.

Тому, колегія суддів приходить до висновку про стягнення з відповідача (апелянта) на користь Державного бюджету України, відповідно до ч.3 [ст.6 Закону України «Про судовий збір» від 08.07.2011 року №3674-VI](#) судового збору за подання апеляційної скарги у розмірі 2 523 грн. 40 коп.

Керуючись [ст.ст. 8, 12, 41, 160, 195, 196, 198, 200, 205, 206, 212, 254 КАС України](#), п. 2, 3, 4, 5, 6, 9 постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України «Про судові рішення в адміністративній справі» від 20.05.2013 року № 7 колегія суддів, -

УХВАЛИЛА :

Апеляційну скаргу Державної податкової інспекції у Києво-Святошинському районі Головного управління Державної фіскальної служби у Київській області на постанову Київського окружного адміністративного суду від 18.08.2015 року по справі за

адміністративним позовом Асоціації міжнародних автомобільних перевізників України до Державної податкової інспекції у Києво-Святошинському районі Головного управління Державної фіскальної служби у Київській області про визнання протиправним та скасування рішення - залишити без задоволення.

Постанову Київського окружного адміністративного суду від 18.08.2015 року - залишити без змін.

Стягнути з Державної податкової інспекції у Києво-Святошинському районі Головного управління Державної фіскальної служби у Київській області (адреса: 08132, Київська обл., м. Вишневе, вул. Ломоносова, 34, код ЄДРПОУ 39471029) судовий збір за подачу апеляційної скарги в розмірі 2 523 грн. (дві тисячі п'ятсот двадцять три) грн.40 (сорок) коп.

Ухвала набирає законної сили з моменту проголошення та може бути оскаржена протягом двадцяти днів, з дня складання в повному обсязі, шляхом подачі касаційної скарги безпосередньо до Вищого адміністративного суду України.

Головуючий суддя:

В. В. Кузьменко

Судді:

Я.М. Василенко

А.Г. Степанюк

Повний текст ухвали виготовлено 05.11.2015 року.

Головуючий суддя

Кузьменко В. В.

Судді:

Степанюк А.Г.

Василенко Я.М.